

UNA SABATA COM NOVA

D'Anna Velasco Ruiz

Ja està llesta. La sola és el que més ha costat perquè té més de 10 centímetres de gruix. La Neus s'hi ha passat hores, netejant-la, posant cola als forats, cobrint-ho tot amb cinta aïllant, enllustrant-la... sense comptar el temps perdut recorrent botigues per a trobar uns cordons exactament iguals que els vells, que estaven esfilagarsats i plens de nusos. Però ara la senyora Rius no es podrà queixar. La sabata ha quedat com nova.

—Jo no sóc ortopeda, senyora Rius, sóc fisioterapeuta —responia la Neus cada vegada que la seva pacient més antiga li exigia que li arreglés la sabata.

—Doncs no caminaré! —es plantava la senyora Rius. I la Neus rondinava una mica, però s'acabava conformant amb uns exercicis assistits al llit; així almenys evitava l'atròfia muscular.

La senyora Rius necessitava la sabata per a compensar que la cama dreta, a causa d'una metàstasi que li va consumir gran part del genoll, hagués quedat gairebé un pam més curta que l'esquerra. Això va ser fa molts anys; durant tot aquest temps l'ortopèdia l'ha ajudat a caminar i el càncer ha estat en remissió. Les últimes setmanes, però, les dues coses han canviat. La seva salut empitjora cada dia i només fa que buscar raons per a estar sola no participar en cap activitat, inclosa la rehabilitació.

Ara no tindrà excusa, pensa la Neus mentre entra a l'habitació de la senyora Rius. Obre la porta i no diu res, només alça la sabata, triomfant. La senyora Rius, encara endormiscada, contempla el seu vell calçat de color negre, ara brillant, i somriu. La Neus s'asseu al seu costat, animada, i ràpidament li deixa anar:

—La provem?

El somriure de la senyora Rius s'esvaeix. Aleshores la Neus sent ràbia, principalment contra sí mateixa. Per què ha hagut de ser tan brusca? Tanta feina... per a res. Deixa la sabata arreglada, enorme, pesada i absurda al costat de l'altra, la de sola prima, i s'estira al costat de la seva pacient. Durant un llarg minut no diuen res cap de les dues. Finalment la Neus té una idea: arronsa les espatlles i diu seriosa:

—Sempre es pot fer servir per a trencar nous...

La senyora Rius es mira la Neus amb uns ulls ben oberts. Quan per fi entén que és una broma, torna a somriure. Les dues riuen.

La sabata segueix sent enorme i pesada, però ja no sembla tan absurda. I segueix semblant nova.